

Vertaald door Lies Lavrijsen

MARION BRUNET

ILOS

ONDERSTROOM

Lannoo

De vertaler ontving voor dit boek een projectbeurs van Literatuur Vlaanderen.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

© Uitgeverij Lannoo nv, 2026

ISBN 978 90 599 6395 5

D/2026/45/192

NUR 284/283

Orspronkelijke titel: *Ilos*

© 2024, éditions Pocket Jeunesse, département d'Univers Poche

Tekst: Marion Brunet

© Vertaling: Lies Lavrijsen

© Nederlandse editie: Uitgeverij Lannoo nv, 2026

Vormgeving cover: Studio Lannoo (Nele Reyniers)

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Voor Alexandre

NOLANE

2052, Marseille

In het begin van dit verhaal is er Nolane. Nolane met haar verdriet, haar angst, haar onmetelijke moed. We zouden dit verhaal ook met iemand anders kunnen beginnen, met Bonnie en haar gespierde zwimmersbenen, met Adelis die zich verstoppt, of met Nina die als baby ronddobbert op het vertroebelde water van de Middellandse Zee. Of we zouden je Ulysses kunnen laten zien, de muziek van Yasmina kunnen laten horen, of de stem van Enoch die ruziemaakt met zijn oom. Maar nee. Dit verhaal begint met Nolane. Want zonder haar was dit allemaal niet gebeurd, had de groep elkaar nooit gevonden. Zonder haar was er geen verhaal geweest. Dat zul je haar nooit zelf horen zeggen, want ze heeft een hekel aan verantwoordelijkheid – iets wat in haar hoofd neerkomt op minder vrijheid. En toch is het waar.

In het begin is er Nolane, die op blote voeten naar het rimpelloze, onbeweeglijke water onder zich staat te kijken. De twee jongemannen naast haar letten nauwelijks op haar, ze denken dat ze niets van haar te vrezen hebben. Ze hebben haar hier alleen maar mee naartoe gesleept om haar oudere broer onder druk te zetten.

‘Als je blijft weigeren om te duiken, gaan we ons met je zus bezighouden.’

Niet slecht bedacht, als motivatie. Het dreigement miste zijn uitwerking niet, Gal had gedoken. Hij kent de stad en hij duikt al heel lang, het is zijn broodwinning. Gal is een van de beste vrijduikers van de stad. De jongens van de Commodore weten heel goed waarom ze hem voor deze opdracht nodig hebben. In eerste instantie had hij nee gezegd, omdat hij voor niemand werkt, en al helemaal niet voor zo’n oude haai als de Commodore. Tot vandaag dan. Hij en Nolane verkopen alles wat ze opduiken zelf, ze werken niet voor een baas die bepaalt waar ze moeten duiken. Ze zijn van niemand afhankelijk. Maar deze keer viel er niks te kiezen.

Nolane staart al minutenlang naar het roerloze water en ze voelt de angst in zich opborrelen, als luchtbelletjes die naar je hoofd stijgen als je te snel vanuit de diepte naar het wateroppervlak zwemt. Ze heeft ingeademd op hetzelfde moment als haar broer en voelt nu dat haar zuurstof opraakt. Ze draagt een korte jeansshort waarin haar lange benen vrij kunnen bewegen, een flodderig mouwloos shirt, oranje, met het logo van een biermerk erop, ze heeft het van een caféterras gestolen. De warme lucht strijkt langs haar kortgeschoren hoofd, haar blote voeten. Ze is adembenemend mooi met haar bruin-gebrande, egale huid, haar eindeloze benen die trillen van de zenuwen, en haar parelgrijze ogen waardoor niemand haar blik gauw vergeet. Een van de knechtjes van de Commodore heeft haar versleten sneakers afgepakt en in een tas gestopt – deze stad is een doolhof waarin niemand er op blote voeten

vandoor gaat, zelfs niet dit meisje, al is ze vlugger en vinniger dan een aal. Haar hart pompt steeds sneller, steeds harder, tot het bloed tegen haar ribbenkast bonkt, en alles blijft maar duren, daar onder de brandende zon, tot Nolane het niet meer uithoudt en hijgend naar adem hapt. In haar ooghoeken vormen zich tranen door de gedachte die zich in haar hoofd nestelt: haar broer is dood. Iedereen zegt wel dat hij de beste duiker van de stad is, maar zij alleen weet dat ze haar adem een paar seconden langer kan inhouden dan hij. Dus als zij al geen lucht meer heeft, terwijl ze niet eens hoefde te bewegen, is er weinig kans dat hij nog leeft.

De knechtjes hebben het nog niet begrepen. Nolane koestert nog een sprankeltje hoop dat Gal misschien verderop boven water is gekomen, maar tegelijkertijd ziet ze de nauwe doorgang voor zich aan de voet van dit gebouw, dat ooit Residentie De Eerste Golven heette – vernoemd naar de eerste tsunami die Marseille had getroffen, een jaar of dertig geleden. Het is een moeilijke *spot*, via een gat kom je in de kelders van het gebouw, maar er is geen andere uitweg. De doorgang is te smal om er met een luchtfles doorheen te kunnen. Voordat je in de kelders bent, moet je minutenlang door donker, brak water zwemmen, en bovendien staat er soms een sterke stroming, met onlogische tussenpozen. Het is aartsmoeilijk om je te oriënteren of de weg terug te vinden. De plek heeft al aan verschillende duikers het leven gekost. Hun lichamen kwamen bovendrijven als kurken, blauw en opgezwollen, of bleven vastzitten daarbeneden. Ook het vooruitzicht dat je bij het duiken zomaar op een lijk kunt stuiten, maakt de plek weinig aantrekkelijk.

‘Verdomme, hij komt niet meer boven’, zegt de blonde jongen met de krabbentattoo op zijn arm. De tweede bewaker werpt haar een agressieve blik toe, alsof het haar schuld is dat haar broer heeft gefaald. Haar lippen bewegen nauwelijks als ze mompelt: ‘Hij is dood.’

De twee jongens verbazen zich over haar hese, bijna mannelijke stem. En over de directe manier waarop ze zegt waar het op staat. De tattoojongen heeft de tas met Nolanes sneakers aan zijn arm. Het is een plastic tas van een tuinwinkel, met een groen logo op een witte achtergrond. Je kunt je afvragen wie er tegenwoordig nog tuingereedschap nodig heeft in deze stad. Er zijn geen tuinen meer – die zijn de laatste dertig jaar allemaal opgeslokt door het wassende water. Nolane kijkt iets te lang naar de tas en de jongen merkt het.

‘Denk maar niet dat je ze nu terugkrijgt.’

‘Waarom niet?’

Nolane schermt haar ogen af tegen de stekende zon. Ze mag niet vijandig doen tegen deze twee klootzakken, dat zou het alleen maar erger maken. Maar de onderdrukte snikken in haar borst worstelen zich naar buiten, het verdriet klauwt in haar buik. Ze doet haar uiterste best om haar ontreddering om de dood van haar broer te verbergen, maar dat houdt ze niet lang meer vol. Hij was alles wat ze had.

De jongeman met de tas knijpt zijn ogen tot geniepigie spleetjes, spuugt op de grond.

‘Je broer heeft niet gevonden wat we nodig hebben. Nu is het jouw beurt.’

Vreemd genoeg had ze dat wel verwacht. Die twee zijn

duidelijk niet de snuggersten, ze zijn tweederangscriminelen die alleen maar bevelen uitvoeren. Met de jongste krijgt ze zelfs bijna medelijden, omdat hij alles na-aapt wat zijn collega doet. De oudste is gevaarlijk, maar voorspelbaar. Uiteindelijk is Nolane alleen geïnteresseerd in de Commodore zelf. Hij is degene die de dood van haar broer op zijn geweten heeft. Hij is degene voor wie Gal dat ding moest opduiken.

‘Voordat ik duik, wil ik jullie baas spreken.’

De jongens schieten in de lach, een vettig, luid, overdreven gebulder.

‘O, tuurlijk, hij heeft vast niks beters te doen.’

‘Die meid gaat nog eisen stellen ook, toe maar.’

De oudste jongen lacht met zijn mond wijdopen, Nolane ziet een slecht gevulde kies, het is misselijkmakend. Ze moet zichzelf dwingen om haar blik niet af te wenden.

‘Jazeker. Ik ben de enige die langer onder water kan blijven dan mijn broer.’

De jongens lachen niet meer, ze trekken een gezicht alsof ze heel diep nadenken.

‘Ze heeft gelijk’, gromt die met de tattoo uiteindelijk. ‘De Commodore zal niet tevreden zijn als we met lege handen terugkomen.’

‘En met twee lijken in plaats van één’, gaat Nolane door. ‘Daarom lijkt het me een goed idee dat jullie hem z’n nieuwe duiker laten zien vóórdát je me de dood in jaagt.’

In het begin van dit verhaal is er Nolane, met haar verdriet en haar moed, haar vechtlust. Op dit moment heeft ze nog geen strak omlijnd plan, ze wil alleen maar overleven en haar

broer wreken. Dat is al heel wat, en het is vooral een begin. Met gebalde vuisten en een wee gevoel in haar maag loopt Nolane achter de twee klootzakken aan. De zon brandt zo fel dat ze vlak langs de muren moeten schuifelen om zo veel mogelijk in de lauwwarme schaduw te blijven. Ze buigt haar hoofd en haar hele hart huilt om de dood van haar broer.